

Escenes veïnals (VI)

Un relat de: [Gabriel Boloix Torres](#)

ESCENA DE LA CARNISSERIA DELICATESSEN (SOTA EL BLOC DE PISOS)

Ja no hi ha clients a la tènica carnisseria, coneguda pel nom de Delicatessen. El carnisser, amb el seu posat d'home fred que ho domina tot i el seu davantal blanc, surt al carrer a escombrar i escolta la conversa que un jove desconegut de tracte afable manté amb un taxista:

- Vés per on, quina merda de carburant!.-remuga el taxista resignat mentre ajuda al jove a descarregar l'equipatge.

Un cop descarregades les maletes, el taxista, que destaca per la seva calba i la seva avançada edat, passa comptes al seu client:

- El trajecte, les maletes i...- en veu baixa acaba de fer el càlcul.

El jove es regira les butxaques i treu una bosseta.

- Amb que em pagarà?.-pregunta exigent el taxista que mira la bosseta del seu client i exclama- Les lleties no les vull, si de cas em quedaré amb les sabates.

El taxista es queda amb els sabatots. I el seu client tot descalç es dirigeix al carnisser. L'amo de la Delicatessen en veure el noi li clava una mirada de dalt a baix, adonant-se dels peus descalços del desconegut. I amb un to contundent li barra el pas:

- No es pot passar. Està tancat.

-No vull comprar.No m'agrada la carn.- respon justificant-se el jove, l'aspecte del qual es baixet, ben pentinat i vestit amb un jersei de coll alt vermell i una americana fosca.

El jove explica el motiu de la seva visita dient-li sense embuts:

- Venia per allò de l'anunci.

- Quin anunci?.-respon com si no sabés res el carnisser.

- El del periòdic.

- Quin periòdic?.

- Temps Díficils.

El carnisser en sentir el nom del diari decideix fer entrar el jove a dins la botiga. El jove desconegut, amb un posat ingenu i de forma ràpida, enumera totes les ventatges i comoditats que el nou treballador de la carnisseria gaudirà en el cas que sigui acceptat per la feina.

L'amo de la Delicatessen es mostra fred i distant davant el nou aspirant, ignorant el que diu quan parla de l'anunci. Amb la seva veuota, exclama:

- No m'agraden les visites! En qualsevol cas em fa l'efecte que s'ha equivocat.

El jove sense insistir pel treball i sense mostrar cap objecció al que li acaben de dir, marxa tranquil. Lament de la botiga. El carnisser s'ho repensa i surt del local cridant:

- Eh!. Eh!. Esper!.

El noi s'atura davant el cotxe fosc del taxista que l'espera.

- Està buscant una feina, oi?.

El carnisser i el jove es planten davant la porta de la botiga. El carnisser se'l mira reiteradament, i finalment li diu:

- Giri's!. Em pot dir quan pesa?.

- Seixanta-tres o seixanta-quatre quilos- respon estranyat el noi- Per què ho pregunta?.

- No te gaire corpulència...a primera vista no em serveix, però li donaré una oportunitat.

I en aquest moment el carnisser l'ajuda a entrar l'equipatge a dins l'edifici i el condueix cap el seu nou pis. El jove s'interessa pel seu nou treball, el qual encara no té gaire clar:

- Quin serà el meu treball?.

El carnisser prefereix no donar-li gaires detalls i tot disimulant prefereix omplir-li al cap de pardals repetint totes les grans comoditats que l'anunci oferia. El noi il·lusionat li pregunta:

- Serà com el de l'anunci?.

- Si, si...-afirma somrient el carnisser mentre no pot reprimir una conseqüent riota.- Instal·li's aquí i vingui a veure'm tot seguit.

El jove dona un cop d'ull al petitíssim pis, observant un auster lletet i una tauleta de nit.

El propietari de la Delicatessen decideix un cop deixades les maletes marxar per les estretes escales del patètic i antic edifici. El jove amb un to innocent s'acomiada per moments del seu nou amo:

- Gràcies! Moltes gràcies!.